

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Strona skarżąca podnosi, że zmniejszone dopłaty EEG nie stanowią pomocy, ponieważ środki państwowe nie zostały ani przyznane, ani z nich nie zrezygnowano. Zmniejszone dopłaty EEG nie następują też selektywnie. Poza tym nie zakłócają one konkurencji i nie wpływają negatywnie na handel na rynku wewnętrznym.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE

Jeżeli, przeciwnie do poglądu strony skarżącej, zostanie uznane, że występuje pomoc, według strony skarżącej strona pozwana nie może nakazać odzyskania środków na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE. Zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi bowiem nowej pomocy, ponieważ już w 2002 r. zostały one zatwierdzone przez pozwaną w poprzedzającej regulacji, która w istotnych aspektach miała tę samą treść.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Strona skarżąca podnosi dalej, że decyzja narusza art. 107 ust. 3 TFUE i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Strona pozwana nie mogła ocenić badanego przez nią stanu faktycznego na podstawie jej opublikowanych dopiero 28 czerwca 2014 r. wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią 2014-2020. Zamiast tego powinna była ona zastosować wytyczne opublikowane w 2008 r. Opierając się na kryteriach z 2008 r., strona pozwana nie mogła dojść do innego wniosku niż to, że dana pomoc była zgodna z rynkiem wewnętrznym.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE

Strona skarżąca podnosi na koniec, że strona pozwana naruszyła zasadę pewności prawa i art. 108 ust. 1 TFUE przez to, że wydała zaskarżoną decyzję w postępowaniu dotyczącym nowej pomocy. Dlatego/Ze względu na to że strona pozwana zatwierdziła poprzednią regulację dotyczącą EEG 2012, powinna była wydać decyzję w postępowaniu dotyczącym istniejącej, a nie nowej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2015 r. – International Management Group/Komisja

(Sprawa T-110/15)

(2015/C 138/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Management Group (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: M. Burgstaller, Solicitor i E. Wright, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) THOR/C4/LL/el/(S)(2015)4287 z dnia 6 lutego 2015 r. odmawiającej przyznania jej dostępu do określonych dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym pozwana nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia, odmawiając dostępu do żądanych dokumentów, opierając się na ogólnym domniemaniu zastosowania ochrony celów kontroli, śledztwa i audytu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym występuje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym OLAF nie wyjaśnił dlaczego ochrona prywatności i integralności jednostki uniemożliwia częściowy dostęp do żądanych dokumentów.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym pozwana naruszyła prawo skarżącej do dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2015 r. – Proforec/Komisja

(Sprawa T-120/15)

(2015/C 138/85)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Proforec Srl (Recco, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Durazzo, M. Mencoboni i G. Pescatore)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) 2015/39 Komisji Europejskiej z dnia 13 stycznia 2015 r. zaskarżonego z powodów przedstawionych w niniejszej skardze, do których skarżąca w całości odsyła;
- w skutek stwierdzenia nieważności wydanie wszystkich aktów i podjęcie kroków koniecznych w celu wykreślenia rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego „Focaccia di Recco col formaggio” z rejestru chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;
- zasądzenie zapłaty przez Komisję kosztów niniejszego postępowania. W wypadku oddalenia niniejszej skargi – co nie powinno namieć miejsca – skarżąca wnosi o zasądzenie, iż każda ze stron pokrywa własne koszty.

Zarzuty i główne argumenty

Według skarżącej zaskarżone rozporządzenie wykonawcze w rzeczywistości uniemożliwia jej dalszą sprzedaż jej produktu, pomimo że ona sama jest właścicielem znaków towarowych zarejestrowanych na długo przed dniem złożenia w Komisji wniosku o ochronę i pomimo że bezspornie i niepodważalnie sprzedawała ona zgodnie z prawem w Unii Europejskiej swój produkt od 2006 r. czyli od ponad pięciu lat.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1)
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że przepisy zaskarżonego rozporządzenia dotyczące jego wejścia w życie nie przewidują żadnego okresu przejściowego w celu umożliwienia wyzbycia się zapasów i opakowań.